

DE WRAAK VAN DE WANDELHOER

INY LORENTZ

De wraak
van de
Wandelhoer

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Die Kastellanin*
Oorspronkelijke uitgever: Knauer Verlag
Vertaling uit het Duits: Jan Steemers, Utrecht
Omslagontwerp: MECOB
Omslagbeeld: Arcangel
Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

© 2013 by Iny Lorentz/Droemer Knauer Verlag
© 2013 voor de Nederlandse taal: Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Eerste druk 2013

ISBN 978 94 0160 103 0 / NUR 302

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DEEL 1

Verraden

Maries blik zwierf kort over de verzamelde jagers en keerde toen terug naar haar man. Hij zat op zijn paard alsof hij met het dier was vergroeid en hanteerde de teugels schijnbaar achteloos met de linkerhand, terwijl hij in de rechter een schietklaar gespannen kruisboog hield. Naast hem reed hun gastheer Konrad van Weilburg, een eveneens imponerende man. Beiden waren van doorsnee lengte en hadden brede, gespierde schouders, maar waar de Weilburger al een beetje een buik begon te krijgen, had Michel nog steeds het slanke middel en de smalle heupen van een jongeman. Ook zijn gezicht, met het brede voorhoofd onder het donkerblonde haar, de lichte valkenogen en de krachtige kin, zag er energieker uit dan dat van zijn gastheer. Konrad van Weilburg deed zelfs op de jacht geen afstand van nauwsluitende hosen en een kunstig bestikt wambuis, terwijl Michel een lange, comfortabele rijbroek en een eenvoudig leren vest met halflange mouwen over een groen hemd droeg. Zijn voeten staken in stevige laarzen en alleen de met twee fazantenveren versierde baret verried de beschouwer dat hij geen knecht was, maar de dienaar van een hoge heer.

Michel moest Maries blik hebben gevoeld, want hij draaide zich nog een keer om, zwaaide overmoedig met zijn kruisboog en schonk haar een verliefde glimlach voordat hij zijn paard aandreef en achter het bonte herfstloof van het bos verdween. Marie moest denken aan die ene dag, tien jaar geleden, toen men haar aan haar jeugdvriend had uitgehuwelijkt. Het 'Ja, ik wil', waarnaar haar bij de huwelijksceremonie in het eilandklooster niet eens was gevraagd, zou ze nu zo nodig op elk uur van de dag of de nacht uitspreken, zo gelukkig was ze met Michel geworden.

Irmingard van Weilburg manoeuvreerde haar zwarte merrie naast het paard van Marie en knipoogde haar samenzweerderig toe. 'Ja, wij kunnen tevreden zijn met onze mannen. Beiden zien er goed uit en hebben een aangenaam karakter, en wat de nachten betreft had ik het met mijn

Konrad niet beter kunnen treffen. Maar kom nu, laten we naar het verzamelpunt terugkeren. Ik schiet even ongaarne op dieren als u; jagen is in mijn ogen mannenwerk, net als de oorlog. Bovendien heb ik inmiddels zin in een slokje kruidenwijn, ook al zal hij vast niet zo verrukkelijk smaken als de wijn die u ons vorig jaar schonk.' Bij de herinnering likte ze haar lippen.

Marie schoot in de lach. 'Nu u het zegt, die was inderdaad uitstekend. Het kruidenmengsel had mijn vriendin Hiltrud, de geitenboerin, voor mij samengesteld. Zij kent de geheimen van vele planten en weet welke ziekten kunnen genezen en welke alleen maar goed smaken.'

'Ik ken de geitenboerin. Toen mijn Zwartmaantje' – vrouwe Irmgard klopte op de hals van haar merrie – 'laatst aan een zware koliek leed, heb ik onze stalknecht naar haar toe gestuurd om een drankje voor mijn paardje te laten bereiden. Amper had ik Zwartmaan het aftreksel te drinken gegeven, of het ging haar beter en ze werd snel weer gezond.'

Marie verheugde zich over de lof. De geitenboerin was meer dan alleen haar beste vriendin: Hiltrud had haar ooit halfdood van de kant van de weg opgeraapt, haar verpleegd tot ze weer gezond was en haar geholpen om de vijf moeilijkste jaren van haar leven door te komen. Er was maar één mens die haar nader stond dan Hiltrud en dat was haar Michel, met wie ze in een steeds inniger geworden liefde verbonden was.

Pas toen haar rijdier onwillig het hoofd omhoog wierp, merkte Marie dat vrouwe Irmgard haar nog steeds vragend aankeek. Ze knikte haar toe. 'Ik heb er niets op tegen om de jacht vanaf het verzamelpunt te volgen, want in tegenstelling tot u ben ik geen goed ruiter en hou ik er niet van om over heg en steg te galopperen.'

Dat was nog zacht uitgedrukt, want Marie gaf er de voorkeur aan om met de makke merrie die Michel voor haar had uitgekozen, stapvoets of in rustige draf over geplaveide straten en wegen te rijden. Ze voelde zich nog steeds niet echt thuis in het zadel. Ze was opgegroeid in Konstanz, een stad waar je markt en kerk te voet kon bereiken en waar de omliggende plaatsen per schip bezocht konden worden, en had daar nooit op een paard gezeten. Later, in de jaren van haar verbanning, had ze duizenden mijlen te voet afgelegd, maar als vrouw van een slotvoogd kon ze niet zomaar overal rondlopen zoals een dienstmeid; wanneer ze de naburige kastelen of de geitenhoeve van haar vriendin Hiltrud een bezoek wilde brengen, moest ze óf een wagen gebruiken óf in het zadel stijgen. Om-

dat ze niet telkens wanneer ze Slot Sobernburg verliet een wagen wilde laten aanspannen, had ze Michel gevraagd haar te leren paardrijden. Al na korte tijd was haar echter duidelijk geworden dat ze nooit zo'n onverschrokken amazone zou worden als vrouwe Irmingard, de gastvrouw van de eerste herfstjacht van dit jaar. Het was in deze landstreek de gewoonte dat een van de burchtheren en zijn gemalin de periode van de herfstjachten feestelijk openden en daartoe alle bureu van de kastelen in de omgeving uitnodigden.

Marie liet haar gedachten de vrije loop terwijl vrouwe Irmingard aan één stuk door verder praatte. De vrouwe van Slot Weilburg was van adellijken huize, zoals ook de andere hier verzamelde kasteelheren en hun dames, terwijl Marie en haar man uit de burgerij stamden. Dat had Lodewijk van de Palts niet verhinderd Michel als voogd over het district Rheinsoborn aan te stellen, een benoeming die hem boven de meesten van de hier aanwezige edellieden stelde. Desalniettemin hadden Irmingard en Konrad vriendschap met hen gesloten, en ze onderhielden goede betrekkingen als bureu. Vrijwel allen die tot het district Rheinsoborn behoorden, hadden Michels positie eveneens geaccepteerd, en zij die de spot dreven met de niet-adellijke afkomst van het echtpaar op Slot Sobernburg toonden hun afwijzing niet openlijk, want niemand wilde zich de vijandschap op de hals halen van een man die zo hoog in de gunst van de paltsgraaf stond als Michel Adler. Het kon immers slechts een kwestie van tijd zijn tot heer Lodewijk zijn trouwe volgeling tot ridder zou slaan.

Irmingard monsterde Marie, die haar toch wat te stil was geworden.

'Uw nieuwe rijkkleed staat u schitterend. Wilt u zo goed zijn mij het patroon te laten zien?'

'Met alle plezier.' Marie verrees uit haar overpeinzingen en glimlachte haar geduldige gastvrouw dankbaar toe. Op dat moment voegden zich nog meer dames bij hen die de jacht voor gezien hielden. Iedereen kende wel een nieuwe roddel en zo ontspan zich een levendige conversatie, die ook niet eindigde toen ze de verzamelplaats aan de voet van de Weilburg bereikten, waar alles al gereedstond voor een feestelijke dronk en een uitgebreid banket. Marie en haar metgezellinnen waren amper uit het zadel gestegen of pages gekleed in de kleuren van de Weilburger reikten hun bekers met hete kruidenwijn aan. Ondanks de amper door een wolkje vertroebelde zonneschijn was het nu, eind oktober, al duidelijk fris, dus een verwarmende drank was welkom. Het brouwsel was zelfs zo

heet dat Marie haast haar lippen had gebrand, maar het smaakte beter dan Irmingard had voorspeld.

‘Zo’n warm slokje doet altijd goed,’ zei vrouwe Luitwine van Terlingen tevreden, terwijl ze een page afwachtend haar lege roemer toestak. Marie liet het bij één beker en keek hoe de jachtknechten het geschoten wild aansleepten en aan de rand van het plein uitstalden. Het tableau dat de nog met ijs van de vorige winter gekoelde voorraadkelders van de Weilburg zou vullen, was nu al echt opmerkelijk.

Toen de eerste jagers terugkeerden, was Michel nog in geen velden of wegen te bekennen, en Marie begon zich al zorgen te maken dat hij te veel geriskeerd had en gewond was geraakt. Maar toen hij aan de zijde van zijn gastheer opdook, zag hij er vrolijk en levendig uit. Marie snelde hem tegemoet en omhelsde hem stormachtig zodra hij uit het zadel was gestegen.

Michel nam de uitbundige liefdesbetuiging lachend in ontvangst, hield zijn vrouw toen een eindje van zich af en kietelde haar aan de neus. ‘En, schat, hoeveel herten heb jij vandaag neergelegd?’

Marie snoof. ‘Niet één, en dat weet je best!’

‘Geen nood, vrouwe Marie, uw gemaal heeft er des te meer geschoten. Zonder twijfel is hij vandaag onze jachtkoning.’ Konrad van Weilburg wenkte de winnaar bij zich, liet zich een krans van dennengroen aanreiken en zette die op Michels hoofd.

De andere jagers hadden hun eerste bekers kruidenwijn intussen al weggewerkt en lieten zich opnieuw inschenken. Michel dronk zijn roemer eveneens voor de tweede maal leeg, zij het meer voor de gezelligheid dan om de verkleumde botten te warmen, trok toen Marie tegen zich aan en kuste haar op de wang. ‘Laat andere vrouwen maar herten schieten. Ik hou van je zoals je bent.’

‘Dat noem ik nog eens mannentaal.’ Konrad van Weilburg knipoogde naar Michel en drukte vrouwe Irmingard een kus op de lippen. Ze liet het zich giechelend welgevallen, maar wees toen naar de rijk gevulde tafels.

‘Je kunt beter aan je gasten denken in plaats van aan je eigen plezier. Jagen maakt hongerig, en je wilt toch niet dat ze zeggen: bij de Weilburger zijn de magen leeg gebleven?’

‘Wis en waarachtig niet. Kom aan tafel, mensen, en ga zitten! Alles wat maag en lever maar kunnen begeren is opgediend.’ Heer Konrad sloeg zijn armen om zijn vrouw, tilde haar pardoos van de grond en droeg haar

naar haar plaats. ‘En zeg nu nog maar eens dat ik je niet op handen draag,’ verklaarde hij vrolijk.

‘Voor vandaag zal ik je gelijk geven.’ Vrouwe Irmingard wierp haar man een kushandje toe en riep de gasten op naar hartenlust toe te tasten. Terwijl de hongerige magen werden gevuld, heerste er een slechts door gesmak en oprispingen onderbroken stilte. Maar amper hadden de gasten hun eerste honger gestild of er werd ijverig Jagerslatijn gesproken. Men prees de succesvolle jagers of stak de draak met de tegenslag van enkele pechvogels. Na verloop van tijd stuurden de ouderen het gesprek richting politiek.

Vrouwe Luitwines echtgenoot Gero staarde naar zijn lege bord alsof het de bron van alle kwaad op de wereld was, en slaakte een diepe zucht. ‘Ik hoop maar dat we volgend jaar nog even vrolijk bij elkaar mogen zitten om van het goede leven te genieten.’

‘Wat zou ons daarvan kunnen weerhouden?’ vroeg de gastheer verwonderd.

‘Nou, die vervloekte opstand in Bohemen! De keizer zal heer Lodewijk ook ditmaal om gewapende hulp vragen, en de paltsgraaf zal niet nogmaals nee kunnen zeggen, want het gaat ook om de Opper-Palts. Ik vrees dat menigeen van ons de volgende herfst naar onze mooie Rijnstreek zal hunkeren.’

‘Of dood zal zijn...’ voegde een ander er met holle stem aan toe. De man was een beruchte zwartkijker, maar toch krompen de meeste gasten ineen. De Boheemse opstand was niet zomaar een revolte die ontevreden edelen ontketend hadden, of een boerenoproer dat zich snel liet neerslaan, maar een bloedige oorlog tussen keizer Sigismund, die ook de kroon van het koninkrijk Bohemen droeg, en de hussitische kettters, die tot nu toe bijna elke slag gewonnen hadden.

‘Laten we hopen dat de paltsgraaf verstandig zal zijn en niet ons ter heervaart¹ stuurt, maar vrijwilligers, voor wie het vooruitzicht op roem en buit belangrijker is dan een vrolijke jacht in de eigen landstreek.’ Konrad van Weilburg hief zijn beker en bracht een heildronk uit op de anderen, in de hoop de schaduw te kunnen verdrijven die zich over het gezelschap had gelegd.

1. Voor uitleg van een aantal minder bekende begrippen, zie de woordenlijst achterin.

Het feest ging door tot in de avond en werd daarna in de ridderzaal voortgezet tot de klok middernacht sloeg en ettelijke gasten door knechten en meiden naar de voor hen gereedgemaakte vertrekken moesten worden gedragen. Marie en Michel hadden minder wijn gedronken dan de meesten en konden de volgende ochtend uitgebreid ontbijten. Daarna namen ze afscheid van hun gastvrouw en gastheer om naar Rheinsobern terug te keren.

‘Kom ons in elk geval nog een keer opzoeken voordat de sneeuw de wegen onbegaanbaar maakt,’ drukte ridder Konrad hun op het hart, terwijl zijn echtgenote Irmingard Marie smeekte om de lakenhandelaar van wie ze haar stoffen betrok naar de Weilburg door te sturen.

‘Met alle plezier,’ beloofde Marie, voordat ze zich door Michel op haar zachtbruine merrie liet helpen, die met haar bedaarde gang haar naam Haasje geen eer aandeed. Michel steeg eveneens in het zadel, zwaaide naar de Weilburgers en de overige gasten en reed de poort uit. Marie volgde vlak achter hem, terwijl Michels knecht Timo, een door strijd en leven getekend man, respectvol afstand hield om hun samenzijn niet te verstoren.

Michel zette een rustig tempo in, zodat Marie naast hem kon komen rijden en met hem kon praten. Toch duurde het niet lang voor ze de Rijnvlakte bereikten en de stad Rheinsobern voor zich zagen liggen, die tegen een uitloper van het Zwarte Woud lag genesteld en al weer tien jaar hun woonplaats was. Onder hun bestuur was de plaats veranderd in een klein, levendig handelscentrum, waarvan de kerktorens de reiziger reeds van verre begroetten, en dat door een stevige beschermingsmuur was omgeven, die Michel op twee plekken had laten verleggen om ruimte voor nieuwe huizen te scheppen. Op de heuvel die binnen de stad verrees, lag de thuishaven van Michel en Marie, Slot Sobernburg. Ook hier waren de laatste jaren de muren versterkt en nieuwe verdedigingstorens gebouwd, maar nog steeds had de vesting meer weg van een ruwe, grijze

kast, die niet echt in het lieflijke, nu in geel-rood herfstloof gehulde landschap paste.

Maries blik vloog naar het noorden, waar te midden van een verzameling kleine hoeven de statige geitenhoeve van haar vriendin Hiltrud lag. Met Haasje zou ze er in korte tijd kunnen zijn, en enkele ogenblikken vocht ze tegen de verleiding er regelrecht naartoe te rijden. Ze had dolgraag een paar uur in Hiltruds gezellige keuken doorgebracht om onder het genot van een heerlijke thee met haar vriendin te praten. Maar als vrouwe van Slot Sobernburg mocht ze haar plichten niet verwaarlozen. Na drie dagen afwezigheid moest ze eerst zien of alles in orde was voordat ze zich aan haar genoegens wijdde.

Michel streek haar zacht over de rug. 'Je bent opeens zo stil.'

Marie schonk hem een glimlach. 'O ja? Ik heb zojuist besloten om vanmiddag naar Hiltrud te rijden.'

'Als je er niets op tegen hebt, ga ik mee. De kruidenwijn van vrouwe Irmingard was niet slecht, maar die van Hiltrud smaakt nog een stukje beter.' Michel boog zich vrolijk lachend naar haar toe en drukte een kus op haar wang. 'Ik hou van je, mijn schat.'

'Ik ook van jou.' Marie gaf zich helemaal over aan het heerlijke gevoel dat Michels tederheden in haar losgemaakt hadden, en ze had hem het liefst uitgenodigd om bij aankomst meteen naar hun slaapvertrek te gaan. Hun personeel – huishoudster Marga voorop – zou het waarschijnlijk schaamteloos van haar vinden als ze zich op klaarlichte dag met Michel in haar slaapvertrek terugtrok, maar ze had zin in een genoeglijke stoeipartij tussen de lakens. Ze wierp Michel een uitnodigende blik toe, die hij grijnzend beantwoordde, en spoorde Haasje tot een snellere draf aan.

Voorlopig zou er echter niets van haar voornemen komen, want op korte afstand van de stad ontdekte Marie een in een innige omhelzing verdiept paartje, dat niet ver van de weg onder een machtige beukenboom stond. De kleding van het meisje en haar kapsel kwamen Marie bekend voor en onwillekeurig toomde ze haar merrie in.

Michel hield zijn paard eveneens in. 'Wat is er?'

Marie wees naar het tweetal dat zo in elkaar opging dat het de ruiters niet had opgemerkt. 'Ik vraag me af wat Ischi bezielt om heimelijk met een jongen af te spreken.'

Michel lachte. 'Heimelijk kun je het niet noemen!'

Maar hij begreep Marie ook zonder haar verontwaardigde gesnuif. Ischi

was haar dienstmaagd en haar uitgesproken favoriet onder het personeel van Slot Sobernburg, en tot nu toe had het meisje haar geen reden tot klagen gegeven. Dat ze haar nu in de armen van een jongeman zag, choqueerde zijn vrouw zichtbaar, want de meesteres werd verantwoordelijk gesteld voor het welzijn en fatsoen van haar dienstmeiden, en wanneer een van hen met een dikke buik rondliep, werd ze met stokslagen bestraft en dikwijls ook de stad uit gejaagd. In zo'n geval sprak de priester ook de vrouw des huizes aan en legde haar voor haar onoplettendheid gebeden en oefeningen van berouw op.

Marie sloeg geërgerd met de rijzweep door de lucht, waarmee ze Haasje nerveus maakte. Michel greep snel naar de teugels, die ze achteloos had laten zakken, en kalmeerde de achteruit trappende merrie. 'Je moet in de eerste plaats jezelf in toom houden wanneer je in het zadel zit. Haasje is een schat van een paard, maar ook weer geen strozak waarmee je kunt doen wat je wilt.'

'Het spijt me.' Marie liet vol berouw haar hoofd hangen, maar richtte haar blik al snel weer op haar dienstmaagd. Tot nu toe was ze ervan overtuigd geweest dat Ischi's loyaliteit alleen voor haar gold, maar nu begon ze zich af te vragen of ze nog wel kon vertrouwen op een meisje dat achter haar rug met jongens rondhing.

'Ik moet er het mijne van hebben. Rij jij maar vooruit.' Vergeten was het aangename uurtje dat ze met Michel had willen doorbrengen, en ze stuurde haar merrie op het tweetal af. Michel keek haar een ogenblik hoofdschuddend na, wenkte toen Timo, die op enige afstand was blijven wachten, en dreef zijn paard aan. Naar zijn mening had Marie ook later met Ischi kunnen praten. Nu zou ze na thuiskomst waarschijnlijk niet meer in de stemming zijn om hem naar het slaapvertrek te volgen.

Toen Haasje op het jonge paar toe draafde, schrok het tweetal op. Ischi keek minder schuld bewust uit haar ogen dan Marie had verwacht, en haar ergernis richtte zich minder tegen de meid dan tegen de jongeman. Het ging om Ludolf, de zoon en toekomstig opvolger van de Rheinsobernse meester-houtbewerker en raadsheer Elias Stemm, die tot de notabelen van de stad behoorde. De knaap had vast geen eerlijke bedoelingen, want dienstmeiden werden in zijn kringen hoogstens als tijdverdrijf beschouwd en veelal na korte tijd afgedankt. Ook – en vooral – als de verhouding gevolgen had, waarvoor het meisje dan streng werd bestraft. Ischi was in Mariës ogen te goed om door een gewetenloze knaap te wor-

den verleid, daarom nam ze zich voor het tweetal stevig de les te lezen.

Waarschijnlijk stond een deel van haar gedachten al op haar gezicht geschreven, want Ludolf staaarde haar aan alsof hij een bij voorbaat verloren strijd moest uitvechten. ‘Vrouw, u hebt vast een slechte indruk van ons gekregen, maar laat mij u verzekeren dat het niet zo is als u denkt.’

Ischi ging voor hem staan en pakte Maries stijfbeugel beet. ‘Mevrouw, alstublieft, wees niet boos op ons! Ludolf en ik houden van elkaar en als God het wil, zullen we trouwen.’

‘Heeft hij je dat beloofd om te zorgen dat je je aan hem geeft?’ vroeg Marie spottend.

Ischi schudde wild haar hoofd. ‘Nee, mevrouw, Ludolf heeft niets van dien aard geëist. Ik ben nog even ongerept als bij mijn geboorte. Laat mij door de vroedvrouw onderzoeken, als u mij niet gelooft.’

Marie las geen oneerlijkheid in de ogen van het meisje, en dus werden haar trekken zachter. Om haar lippen verscheen zelfs de zweem van een glimlach.

Ludolf, die zag dat haar toorn luwde, kwam zichtbaar opgelucht naast Ischi staan en sloeg zijn arm om de schouders van het meisje. ‘Vrouw, ik zweer u dat ik Ischi pas zal beroeren wanneer ze mijn echtgenote is geworden. Het zal niet meevallen om mijn ouders zover te krijgen dat ze toestemming voor deze verbintenis geven, maar als u met hen spreekt, zullen ze er wel mee moeten instemmen.’

‘Ja, alstublieft, mevrouw, doe het voor mij. Heb ik u niet jarenlang trouw gediend?’ Ischi’s ogen vulden zich met tranen, want ze wist hoe weinig hoop er voor hun liefde was.

Maar Marie vond dat de twee goed bij elkaar pasten. Ischi was klein en sierlijk en bezat een regelmatig gevormd gezicht met grote blauwe ogen en donkerblond haar. Ludolf was slechts een halve kop groter dan zij en nog echt slank, ook al was nu al te zien dat hij later aan gewicht en breedte zou winnen. Zijn handen daarentegen, die op de draaibank ware meesterwerkjes wisten te toveren, zouden waarschijnlijk smal en soepel blijven. Zijn gezicht was eerder eerlijk dan knap, en in zijn lichte ogen lag een uitdrukking die op betrouwbaarheid wees.

‘Goed dan, ik zal mij om jullie zaak bekommeren, ook al doet het mij geen genoegen dat ik vroeg of laat naar een nieuwe dienstmaagd zal moeten omzien.’ Marie gaf een knikje alsof ze haar woorden wilde bevestigen en zag zich beloond door de van geluk opblozende gezichten van het

paartje. Al te makkelijk wilde ze het hun echter niet maken.

‘Maar eerst wil ik er zeker van zijn dat jullie gevoelens duurzaam zijn. Als jullie over een jaar nog steeds willen trouwen, dan zal ik jullie bruiloft organiseren. Tot dan dienen jullie elkaar in alle eer en fatsoen te ontmoeten en wil ik geen kwaad woord over jullie horen, hebben jullie mij begrepen?’

Ischi greep haar hand en bracht hem naar haar lippen. ‘Dank u, mevrouw,’ riep ze zo hartstochtelijk alsof Marie haar de onmiddellijke voltrekking van het huwelijk had toegestaan. Ook Ludolf drukte uitvoerig zijn dank uit en zwoer dat hij Maries wil zou respecteren en Ischi slechts met haar toestemming zou ontmoeten.

Marie snoerde hun met een abrupt handgebaar de mond. ‘Geef elkaar nog één kus en keer dan weer naar je werk terug. Ludolfs vader zal vast eerder met een huwelijk instemmen als het de handen van zijn zoon vleugels geeft.’

‘U hebt gelijk, vrouwe. Ik moet mij inderdaad haasten als ik mijn taken voor vandaag wil afkrijgen.’ Ludolf trok Ischi kort tegen zich aan, drukte een kus op haar lippen en beende toen met grote stappen naar de stad.

Het meisje staaarde hem een ogenblik na en keek toen verlegen op naar Marie. ‘Vergeeft u mij alstublieft, mevrouw, dat ik niet eerder met u gesproken heb. Ik weet immers hoe goed u bent.’

‘O, ik kan ook boos worden, hoor,’ antwoordde Marie glimlachend. ‘Maar kom nu, of wil je dat ik de haken van mijn rijkleed zelf moet losmaken?’ Op hetzelfde moment bedacht ze dat Michel haar had kunnen uitkleden, en kon ze zich wel voor het hoofd slaan dat ze niet met hem mee was gegaan.

Het meisje hield zich aan de stijgbeugel vast om niet achter te blijven, maar raakte zelfs op de stijgende weg naar het kasteel niet buiten adem, want Marie liet Haasje stapvoets lopen. Toen ze het binnenhof op kwamen, zagen ze in de schaduw van de poorttoren vier jonge dienstmeiden, die giebelend met elkaar zaten te smoezen. Marie monsterde ze een voor een en vroeg zich af welke van hen als Ischi’s opvolgster in aanmerking zou kunnen komen. De keus zou haar zwaar vallen, want Ischi was een juweel zoals ze niet snel een tweede zou vinden. Daarom was ze blij dat ze nog een heel jaar de tijd had om een andere uit te kiezen en te leren kennen.

‘Hé daar, jullie vier, is mijn man al gearriveerd?’ riep ze de meisjes toe, die nog steeds giechelend de hoofden bij elkaar staken.